

திருவாசகம்
சிவபுராணம்

விரிவுரை

உரைவேந்தர்
ஒளவை துரைசாமி

திருவாசகம்
சிவபுராணம்

விரிவுரை

உரைவேந்தர்
ஒளவை துரைசாமி

முதலாண்டு நினைவு

தோற்றம் 5-9-1903

மறைவு 3-4-1981

1940-ஆம் ஆண்டு ஆம்பூர் சைவசித்தாந்த விழாவில்
உரைவேந்தர் ஓளவை துரைசாமி அவர்கள்
ஆற்றிய சிவபுராணச் சிறப்புரை

சங்கநூற் கடலில் தோய்ந்தெழு கொண்டல்;
சைவசித் தாந்தத்தின் திலகம்;
மங்கலத் தமிழ்த்தாய் இதயத்தை மலர்த்தும்
வான்சுடர்; வள்ளலார் நூலின்
இங்கிதம் தேரும் அஞ்சிறைத் தும்பி;
இமயத்தைப் புலமையால் தாழ்த்தும்
துங்கமார் ஓளவை நம்துரை சாயித்
தோன்றலுக் குரியதிந் நூலே.

டாக்டர் ந. சுப்பு ரெட்டியார்
அவர்களின் படையற் பாடல்
'அகத்திணைக் கொள்கைகள்'

திருவாசகம்
சிவபுராணம்

திருவாசகம்

சிவபுராணம்

வாழ்த்தும் வணக்கமும்

நமச்சிவாய வா அழக! நாதன்தான் வாழக!
இமைப்பொழுதும் என்நெஞ்சில் நீங்காதான் தாள்வாழக!
கோகழி ஆண்ட குருமணிதன் தாள்வாழக!
ஆகமம் ஆகிநின்று அண்ணிப்பான் தாள்வாழக!
ஏகன் அநேகன் இறைவன் அடி வாழக! 5
வேகம் கெடுத்து ஆண்ட வேந்தன் அடிவெல்க!
பிறப்பு அறுக்கும் பிஞ்ஞுகன்தன் பெய்கழல்கள் வெல்க!
புறத்தார்க்கும் சேயோன்தன் பூங்கழல்கள் வெல்க!
கரம்குய்வார் உள்மகிழும் கோன்கழல்கள் வெல்க!
சிரம்குவிவார் ஓங்குவிக்கும் சீரோன் கழல்வெல்க!
ஈசன் அடிபோற்றி! எந்தை அடி போற்றி!
தேசன் அடிபோற்றி! சிவன்சேவடி போற்றி!
நேயத்தே நின்ற நிமலன் அடிபோற்றி!
மாயப்பிறப்பு அறுக்கும் மன்னன் அடிபோற்றி!
சீரார் பெருந்துறை நம்தேவன் அடிபோற்றி!
ஆராத இன்பம் அருளும் மலைபோற்றி! 15

வருபொருள் உரைத்தல்

சிவன் அவன்என் சிந்தையுள் நின்ற அதனால்,
 அவன் அருளாலே அவன்தாள் வணங்கி,
 சிந்தை மகிழ்ச் சிவபுராணம் தன்னை,
 முந்தை வினைமுழுதும் ஓய உரைப்பன்யான்! 20
 கண்ணுதலான் தன்கருணைக் கண்காட்ட வந்துஎய்தி
 எண்ணுதற்கு எட்டா எழில்ஆர் கழல்இறைஞ்சி

அவையடக்கம்

விண்ணிறைந்து மண்நிறைந்து, மிக்காய், விளங்கு ஒளியாய்
 எண்நிறைந்து, எல்லை இலாதானே! நிற்பெரும்சீர்
 பொல்லா வினையேன், புகழும்ஆறு ஒன்றுஅறியேன்! 25

சென்ற நிலைகளும் இன்றைய நிலையும்

புல்ஆகிப், பூடுஆய்ப், புழுஆய், மரம்ஆகி,
 பல்விருகம் ஆகிப் பறவைஆய்ப் பாம்புஆகி,
 கல்ஆய், மனிதர்ஆய், பேய்ஆய், கணங்கள்ஆய்,
 வல்அசுரர் ஆகி, முனிவர்ஆய், தேவர்ஆய்,
 செல்லாஅ நின்றஇத் தாவர சங்கமத்துள் 30
 எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்துஇளைத்தேன்; எம்பெருமான்!
 மெய்யே,உன் பொன்னடிகள் கண்டுஇன்று வீடுபெற்றேன்!

பொய்அகல வந்த மெய்ச்சுடர்

உய்யஎன் உள்ளத்துள் ஓங்காரம்ஆய் நின்ற
 மெய்யா! விமலா! விடைப்பாகா! வேதங்கள்
 “ஐயா” என,ஓங்கி, ஆழ்ந்துஅகன்ற நுண்ணியனே! 35
 வெய்யாய்! தணியாய்! இயமானன் ஆம்விமலா!
 பொய்ஆயின எல்லாம் பொய்அகல, வந்தருளி,
 மெய்ஞ்ஞானம் ஆகி, மிளிர்கின்ற மெய்ச்சுடரே!
 எஞ்ஞானம் இல்லாதேன் இன்பப் பெருமானே!
 அஞ்ஞானம் தன்னை அகல்விக்கும் நல்அறிவே! 40

ஐந்தொழில்

ஆக்கம், அளவு, இறுதி, இல்லாய்! அனைத்து உலகும்
ஆக்குவாய், காப்பாய், அழிப்பாய், அருள்தருவாய்,
போக்குவாய், என்னைப் புகுவிப்பாய் நின்தொழும்பில்.

சிந்தனையுள் ஊறும் தேன்

நாற்றத்தின் நேரியாய்! சேயாய்! நணியானே!
மாற்றம், மனம், கழிய நின்ற மறையோனே! 45
கறந்தபால் கன்னலொடு, நெய்கலந்தால் போலச்
சிறந்து அடியார் சிந்தனையுள் தேன் ஊறி நின்று,
பிறந்தபிறப்பு அறுக்கும் எங்கள் பெருமான்!

மாய இருள் போக்கிய மாசற்ற சோதி

நிறங்கள் ஓர் ஐந்து உடையாய்! விண்ணோர்கள் ஏத்த
மறைந்து இருந்தாய், எம்பெருமான்! வல்வினையேன்
தன்னை 50

மறைந்திட முடிய மாய இருளை,
அறம், பாவம், என்னும் அரும் கயிற்றால் கட்டி,
புறம்தோல் போர்த்து எங்கும் புழு அழுக்கு முடி,
மலம் சோரும் ஒன்பது வாசல் குடிலை

மலங்கப், புலன் ஐந்தும் வஞ்சனையைச் செய்ய, 55

வில்லங்கு மனத்தால், விமலா! உனக்குக்
கலந்த அன்பு ஆகிக், கசிந்து உள் உருகும்
நலம்தான் இலாத சிறியேற்கு நல்கி,
நிலம்தன்மேல் வந்தருளி, நீள்கழல்கள் கா அட்டி,
நாயின் கடையாய்க் கிடந்த அடியேற்கு, 60

தாயின் சிறந்த தயா ஆன தத்துவனே!
மாசு அற்ற சோதி மலர்ந்த மலர்ச்சுடரே!

ஆட்கொண்ட பெருங் கருணை

தேசனே! தேன் ஆர் அமுதே! சிவபுரனே!
பாசம் ஆம் பற்று அறுத்து, பாரிக்கும் ஆரியனே!
நேச அருள் புரிந்து, நெஞ்சில் வஞ்சம் கெட, 56

- பேராது நின்ற பெரும்கருணைப் பேர்ஆறே!
 ஆரா அமுதே! அளவுஇலாப் பெம்மானே!
 ஓராதார் உள்ளத்து ஒளிக்கும் ஒளியானே!
 நீராய் உருக்கிஎன் ஆர்உயிர்ஆய் நின்றானே!
 இன்பமும் துன்பமும் இல்லானே! உள்ளானே! 70
 அன்பருக்கு அன்பனே! யாவையும்ஆய், அல்லையும்ஆய்
 சோதியனே! துன்பஇருளே! தோன்றாப் பெருமையனே!
 ஆதியனே! அந்தம், நடுஆகி, அல்லானே!
 ஈர்த்துஎன்னை ஆட்கொண்ட எந்தை பெருமானே!
 கூர்த்தமெய்ஞ் ஞானத்தால் கொண்டுஉணர்வார்தம்
 கருத்தின் 75
 நோக்குஅரிய நோக்கே! நுணுக்குஅரிய நுண்உணர்வே!
 போக்கும் வரவும் புணர்வும்இலாப் புண்ணியனே!
 காக்கும்எம் காவலனே! காண்புஅரிய பேர்ஒளியே!
 ஆற்றுஇன்ப வெள்ளமே! அத்தா! மிக்காய்நின்ற
 தோற்றச் கூடர்ஒளியாய்ச் சொல்லாத நுண்ணுணர்
 வாய் 80
 மாற்றம்ஆம் வையத்தின் வெவ்வேறே வந்து,அறிவுஆம்
 தேற்றனே! தேற்றத் தெளிவே!என் சிந்தனையுள்
 ஊற்றுஆன உண்ணார் அமுதே! உடையானே!
 வேற்று விகார விடக்குஉடம்பின் உள்கிடப்ப
 ஆற்றேன்; “எம் ஐயா! அரனே! ஓ!” என்றுஎன்று 85
 போற்றிப் புகழ்ந்திருந்து, பொய்கெட்டு மெய்ஆனார்,
 மீட்டுஇங்கு வந்து வினைப்பிறவி சாராமே,
 கள்ளப் புலக்குரம்பை கட்டுஅழிக்க வல்லானே!
 நள்ளிருளில் நடட்டம் பயின்றுஆடும் நாதனே!
 தில்லையுள் கூத்தனே! தென்பரண்டி நாட்டானே! 90
 அல்லல் பிறவி அறுப்பானே! ‘ஓ’என்று
 சொல்லற்கு அரியானைச் சொல்லித் திருவடிக்கீழ்ச்
 சொல்லிய பாட்டின் பொருள்உணர்ந்து சொல்லுவார்
 செல்வர்—சிவபுரத்தின் உள்ளார், சிவன்அடிக்கீழ்ப்
 பல்லோரும் ஏத்தப் பணிந்து. 95

சிவ புராணம்

வி ரி வு ரை

செம்பொருட் செந்தமிழ்

திருநெறியாகிய சிவநெறிக்கண் நிற்கும் சைவர் அனைவருக்கும் சிவ புராணம் என்பது நன்கு தெரிந்த ஒன்றாகும்.

சைவத் திருமுறைகளுள் ஒன்றாகிய திருவாசகத்துள் இது முதற்கண் காணப்படுவது; மணிவாசகப் பெருந்தகையார் திருவாய் மலர்ந்தருளியது; தொண்ணூற்றைந்தடிகளால் இயன்ற கலிவெண்பாட்டாக அமைந்துள்ளது; சிவனோடு இயைபுடைய புராண வரலாற்றுக் குறிப்புச் சிறிதும் இன்றி, அப் பரம்பொருளின் பரமாம் தன்மையின்கையே பெரிதும் எடுத்தோதும் இயல்புடையது. சுருங்கச் சொல்லுமிடத்துச் சிவ பரம்பொருளின் செம்மை நலம்முற்றும் செம்மையாக ஒதும் செம்பொருட் செந்தமிழ்ப் பாட்டு இச் சிவ புராணம் என்பது சாலும்.

சிவனது தொன்மை

சிவம் என்பது, எல்லா உலகிற்கும் இறைவனாகிய கடவுட்குத் தென்னாட்டவர் வழங்கும் பெயராகும். இதனை

மணிவாசகப் பெருந்தகையாரி 'தென்னாடுடைய சிவனே போற்றி, எந்நாட்டவர்க்கும் இறைவா போற்றி' என்பதனாலறியலாம். மீருகேந்திரம் முதலிய ஆகமங்கள் சிவனென்னும் பெயர் வேதங்களிற் காணப்படவில்லை யென்பதும் இக்கருத்தினால்தான் என அறியலாம்.

புராணம் என்ற வடசொல் பழமை என்னும் பொருள் தருவதாகும். சிவபுராணம் என்ற தொடர், சிவபரம் பொருளின் பழமை என்று பொருள் தந்து, அப்பழமையை உணர்த்தும் நூல் என்று உணர்த்துவதாயிற்று. இதற்கு நம் நாட்டுத் தொல்லைச் சான்றோரும் "சிவனது அனாதிமுறைமையான பழமை" என்று உரைத்துள்ளனர்.

அனாதி முறைமையான பழமைக்கண் சிவபரம் பொருட்டு எவ்வகை வரலாறும் பொருந்தாமையால், இந்நூற்கண் அடிகள், சிவபரம்பொருளின் ஞான நலம், தொழில்நலம், இச்சையாகிய அருள் நலம் என்ற மூன்றும் கூறி, அந்நலங்களைப் பாராட்டிப் பாடி, முடிவில் பாடிப் பரவும் மெய்யடியார் பெறும் பயன் கூறி முடித்திருக்கின்றார்.

புராணப் புதுமை

இனி, இக்காலத்தே நிலவும் புராணங்களுட் பல இக்கால மக்களின் கருத்துக்கு ஒவ்வாத நிலையில் இருப்பது கொண்டு, இக்காலத்தவர்க்குப் புராணமென்ற சொல்லே அருவருப்பைப் பயந்து நிற்கின்றது. அதனால், சிலர், சிவபுராணம் என்பதும் அப்புராணங்களுள் ஒன்றே எனக்கருதித் தவறுகுகின்றனர். அவர்கள் இதனை ஒருமுறை கருத்தூன்றிப் படிப்பரேல் தம் தவற்றுக்கு வருந்துவர். எதிர்காலத்தே இவ்வாறு கூறுவோரும் உளராவர் என்று கருதியோ, என்னவோ, அடிகளார், இச்சிவ புராணத்தின் முடிப்புரையில், "சொல்லிய பாட்டின் பொருள் உணர்ந்து சொல்லுவார் உளராதல் வேண்டும்" என வற்புறுத்தி உள்ளார் என நினைக்கவேண்டி இருக்கிறது.

இனி, சிவபுராணம் உணர்த்தும் கருத்துகளைக் காண்பதன் முன் அதன் பொது அமைப்பைச் சிறிது நோக்குதல் வேண்டும். இதன்கண் முதல் இருபத்தைந்து அடிகளால் இதற்குப் பாயிரமும், இறுதி ஆறடிசளால் இச் சிவபுராணத்தை ஒதும் முறையும், ஓதினார் பெறும் பயனும், இடைநின்ற அறுபத்து நான்கடிகளால் சிவ புராணமும் அமைந்துள்ளன.

பாயிரம்

பாயிரம் என்றது முன்னுரை என்று பொருள்படும்.

“ஆயிரம் முகத்தான் அகன்றதாயினும்,
பாயிரம் இல்லது பனுவல் அன்றே”

என்பது பண்டையோர் கூறும் இலக்கணப் பழமொழி. “திருவிளங்கிய மாநகர்க்கு உருவிளங்கிய வாயில்போல” பொருள் நிரம்பிய நூலுக்குத் தெருள் வழங்கும் தோற்றுவாய் ஆவது, இப்பாயிரம்.

இப்பாயிரத்தையும் கடவுள் வாழ்த்து, கூறப்படும் பொருள், அவையடக்கம் என்ற முன்று கூறகப் பகுத்துக் கூறுவர்.

இவற்றுள் கடவுள் வாழ்த்து— வாழ்த்து, வணக்கம், பொருளியல்பு உரைத்தல் என மூவகைப்படும்; இவைகளில் பொருளியல்பு உரைத்தல் தனித்தும், ஏனை இரண்டோடு விரவியும் வரும்; அதாவது பொருளியல்புரைத்தலும், பொருளியல்பு உரைத்து வாழ்த்துவதும், பொருளியல்பு உரைத்து வணக்கம் கூறலும், என மூவகைப் பட்டு நிற்கும். நிற்பினும் கடவுள் வாழ்த்துக்கள் பெரும்பாலும் வாழ்த்தும், வணக்கமும் பொருந்தி நிற்குமென்பதைத் தெளிய உணர வேண்டும்.

வாழ்த்து

இந்நூற்கண், மணிவாசகப் பெருந்தகையார்,

நமச்சிவாய வா அழக நாதன்தாள் வாழ்க
 இமைப்பொழுதும் என்நெஞ்சில் நீங்காதாள் தாள்வாழ்க
 கோகழி ஆண்ட குருமணிதன் தாள்வாழ்க
 ஆகமம் ஆகிநின் றண்ணிப்பான் தாள்வாழ்க
 ஏகன் அநேகன் இறைவன் அடிவாழ்க (1—5)

என முதல்ஐந்து அடிகளால் வாழ்த்துக் கூறுகின்றார்.

சிவபரம் பொருளின் திருப்பெயராதலின் “நமச்சிவாய” என்பதை முதற்கண் ஒதி, இதற்குரிய ஓசைக்கும் பொருட்கும் முதல்வகுதலால் ‘நாதன்’ என்றும், இதனை ஒதுபவர்களை நன்னெறி உய்த்தற் பொருட்டு அவர் தம் நெஞ்சில் நீங்காது நிற்கும் அவன் இயல்பு தோன்ற “இமைப்பொழுதும் என் நெஞ்சில் நீங்காதாள்” என்றும்; நெஞ்சில்நீங்காது நிற்பவன், குருவாய்ப் போந்து அருள்செய்யும் முறைமை தோன்ற, ‘குருமணி’ என்றும், அக்குருமணியால் அருளப்படும் ஆகமப்பொருளும் தானேயாய் உயிர்கட்காணுக்களாய் நின்றருளும் சிறப்பியல்பை, “ஆகமமாகி நின்றண்ணிப்பான்” என்றும், உயிர்த்தொகை பலவாயினும் தான் ஒருவனேயாய் நிற்பது தோன்ற ‘ஏகன்’ என்றும், அவரவர் விருப்பிய வகையில் தோன்றி அருளுதலால் ‘அநேகன்’ என்றும், உயிர்கள் பொருள், உயிரில் பொருள் என்ற எல்லாப் பொருளி—த்தும் நீக்கமற நிறைந்திருக்கும் நிலைமை குறித்து “இறைவன்” என்றும் பொருளிப்பலு கூறி, “வாழ்க” என வாழ்த்தி யிருப்பதை இதன்கண் காணலாம்.

“நமச்சிவாய” என்பது, சிவபரம்பொருளின் திருப்பெயராம் என்பதை “நாதன் நாமம் நமச்சிவாயவே” என ஞானசம்பந்தரும், “எந்தையார் திருநாமம் நமச்சிவாய” என நாவரசரும் கூறுதல் காண்க.

நாதனாய், நெஞ்சில் நீங்காதவனாய் நிற்பதோடு குருவாய் எழுந்தருளி ஆகமப் பொருளை உணர்த்தி அண்ணியனாய், ஏகனாய், அவரவர் வேண்டுகோள் நவம் கொண்டுவருதலின் அநேகனாய், எப்பொருளிலும் தங்கியிருந்து அருள் செய்

தலின் இறைவனாய் உள்ள சிவ பரம்பொருளின் திருவடி வாழ்க என்பது இவ் வாழ்த்து வகையின் பொருளாகும்.

வணக்கம்

இனி, வணக்கம் கூறும் பகுதியில்,

ஈசன் அடிபோற்றி எந்தை அடிபோற்றி
தேசன் அடிபோற்றி சிவன் சேவடிபோற்றி
நேயத்தே நின்ற நிமலன் அடிபோற்றி
மாயப் பிறப்பறுக்கும் மன்னன் அடிபோற்றி
சீரார் பெருந்துறை நம் தேவன் அடிபோற்றி
ஆராத இன்பம் அருளும் மலைபோற்றி (11-16)

என ஆறு அடிகளால் சிவ பரம்பொருளின் திருவடிகட்கு வணக்கம் கூறும் மணிவாசகப் பெருந்தகையார், அவனை, ஈசன், எந்தை, தேசன், சிவன், நேயத்தில் நின்ற நிமலன், மாயப் பிறப்பு அறுக்கும் மன்னன், சீரார் பெருந்துறையில் எழுந்தருளும் தேவன், ஆராத இன்பம் அருளும் மலை என்று பாராட்டி வணங்குகின்றார்.

நேயத்தில் நின்றான் ஆயினும் அங்ஙனம் நின்றற்குரிய, வேண்டுகலும் நில்லாமைக்குரிய வேண்டாமையும் இல்லாதவன் என்பதற்கு 'நிமலன்' என்றும், தன் தாள்நிழல் வாழ்வார்க்கு வரும் துன்பத்தைத் துடைத்து அகற்றும் மன்னவன் போல, தன் தன் அருள் நீழலில் வாழும் உயிர்க்குத் துன்பத்தைச் செய்யும் பிறப்பினை அறுக்கருளும் இயல்பு தோன்ற "மாயப் பிறப்பறுக்கும் மன்னன்" என்றும், தன்னால் அருளப்படுவார் பொருட்டு உடம்பில்லாத தான் ஒருடம்பினைத் தானே சங்கற்பித்துக் கொண்டு தற்சுதந்தரனாய் எழுந்தருளுதல் பற்றி, 'தேவன்' என்றும், உலகியல் வாழ்வில் வேந்தன் முதலாயினார் அருளும் இன்பம் உவர்த்துப் போதலும், அவ் வேந்தர் தாமும் சலித்துப் போதலும் போல அன்றி, தெவிட்டாத பேரின்பம் அருளி எஞ்ஞான்றும் தன் நிலையில் சலியாது நின்றல் தோன்ற,

சிவனை, “ஆராத இன்பம் அருளும் மலை” என்றும் பொருளியல்பு உரைத்து வணக்கம் கூறப்படுவது இதனால் விளங்கும்.

வென்றிச் சிறப்பு

இங்கே காட்டிய வாழ்த்தும் வணக்கமும் ஒன்றினை ஒன்று அடுத்து நிற்க வேண்டியிருப்ப, நம் மணிவாசகனார், வாழ்த்துக்கும் வணக்கத்துக்கும் இடையே வெற்றி கூறல் என ஒன்று நாட்டி அதனை,

வேகம் கெடுத்தாண்ட வேந்தன் அடிவெல்க
பிறப்பறுக்கும் பிஞ்ஞுகள்தன் பெய்கழல்கள் வெல்க
புறத்தார்க்குச் சேயோன் தன் பூங்கழல்கள் வெல்க
கரம் குவிவார் உள்மகிழும் கோன்கழல்கள் வெல்க
சிரம் குவிவார் ஓங்குவிக்கும் சீரோன் கழல்வெல்க

(6-10)

எனவரும் ஐந்தடிகளால் கூறுகின்றார்.

தன் கோற்கிழ் வாழ்வாரிடத்து அன்பு செய்தலால் வாழ்த்தவும், அறநெறிக்கண் நிறுத்திக் காத்தருளுதலால் வணங்கவும் உரிய வேந்தற்கு அவ்விரண்டும் செவ்வே அமைவதற்கு ஏது அவர்கள் பகை கெடுத்து மேம்படும் வெற்றியேயாகும்; அது கண்டு அவர்களைச் சான்றோர் புசுழ்வது மரபு. அம்முறையே அளவிறந்த அண்டப்பகுதி முற்றும் தனது அருளாணை செலுத்தி ஆக்கல் முதலிய ஐவகைத் தொழிலும் செய்தருளும் உயர்வற உயர்ந்த தனி முதலரசாகிய சிவ பரம் பொருளின் அருளும் அன்பும் எடுத்தோது மாற்றால் அவன் வென்றிச் சிறப்பை மணிவாசகப் பெருந்தகையார் “வெல்க வெல்க” எனப் பாடி மகிழ்கின்றார்.

வேகங் கெடுத்தாளுதலும், பிறப்பறுத்தலும் அவன் அருட் செயல்களென்றும், ஏனைச் சேயொளுதலும், உன்

மகிழ்தலும், ஓங்குவித்தலும் அன்புடைச் செயல்களென்றும் கொள்ளப்படும். பிறவிச் சூழலில் அகப்பட்டுக் கறங்கெனச் சூழலும் உயிர்களின் வேகத்தைக் கெட்டுப்பதென்பது, இடையறவின்றிப் பிறந்திறந்துழலும் உயிர்களை ஒருக்கு வதாகிய அழித்தலையும், அதனின்று வீடு பெற நிற்பார்க்கு அறிவு கொளுத்தி, அவரைத் தொடரும் பிறவீத் தொடர்பு தொடராதவாறு ஆட்கொள்ளும் பிஞ்ஞுகள் என்பது, அருளுதலையும் சுட்டி நிற்கின்றன.

செம்மையேயாய சிவநெறி தேருது வேற்றுத் துறையில் கிடந்து பக்குவமுருது நிற்பார்க்கு அஃது எய்துங்காறும் அவரறிவை மறைத்துச் சேய்மைப்பட்டு நிற்பன் என்பது மறைத்தலையும், சிவஞான நன்னெறிக்கண்ணே நின்று வீடுபேறு வேண்டினார்க்கு உள்நின்று ஐன்பம் அருள்வனென்பது, அளித்தலையும், தலைகுனிந்து வணங்குவோரை உயர்த்துவனென்பது ஆக்கலையும் குறித்து நிற்கின்றன. இவ்வாறு தன் ஐவகைத் தொழிலையும் எளிதில் கடை போகச் செய்யும் செயல்நலம் உயிர்களால் வாழ்த்தவும், வணங்கவும் படுதற்கு ஏதுவாதலின், இதனை இடையே வைத்து உரைத்தருளுகின்றார். ஒன்றரைத் தெறுதலும் உவந்தாரை ஆக்கலும் அரசர்க்கு லென்றியாக, ஒன்றரே இல்லாத இறைவனுக்கு உயிர்சட்கு வேண்டுவன செய்யும் ஐவகைத் தொழில்களைச் செய்தருளுதலே வெற்றி ஆயிற்றென அறிக.

பண்டைத் தமிழ் நூல்களும் வெற்றி கூறும் வாகைத் திணையின் இயல்பு கூறுமிடத்து, “தரவில் கொள்கைத் தத்தம் கூறு பாட்டைப் பாகுபட மிகுதிப்படுத்தல் என்ப” என்னும்.

நுதலிப் புகுதல்

இவ்வண்ணம் வாழ்த்தும், வெற்றியும் வணக்கமும் கூறிய அடிகளார், தாம் கூறக் கருதும் பொருள் இது என்பாராய், நான்கு அடிகளால்

சிவன் அவன் என் சிந்தையுள் நின்ற அதனால்
 அவன் அருளாலே அவன் தாள் வணங்கிச்
 சிந்தை மகிழ்ச் சிவபுராணம் தன்னை
 முந்தை வினை முழுதும் ஓய உரைப்பனியான் (17—20)

என்று கூறியருளுகின்றார். இதன் கண் “சிந்தை மகிழ்ச் சிவ புராணந் தன்னை முந்தை வினைமுழுதும் ஓய உரைப்பண் யான்” என்பது நூற்பொருள் கூறல். இதனை நுகழிப்புக்குதல் என்னும் உத்தி என்று இலக்கண நூலார் கூறுவர்.

இங்கே கூறப்படும் நூற்பொருள் பருப் பொருளதாய்ச் சுருங்கிய மிகச் சிலவாகிய சொற்களால் அமைதல் வேண்டுமாகையால், ‘சிவ புராணம்’ என்கின்றார்.

இப்பாயிரத்துள்ளே வாழ்த்தவும் வணங்கவும் படுபவ னாகிய அம் முதல்வன் சிவன் என்றும், என் சிந்தையுள்ளே அவன் நிற்பதனால், அவனது திருவருள் ஞானம் என்பால் நிறைகின்றது; அது கொண்டு அவன் திருவடிகளை வணங்கினேன் என்பார், “அவன் என் சிந்தையுள் நின்ற அதனால் அவன் அருளாலே அவன் தாள் வணங்கி” என்றார்.

“அருட்கண் இல்லாதார்க்கு அரும் பொருள் தோன்று’ என்ற திருமந்திரப்படியே, அரும் பொருளாகிய சிவ புராணத்துக்குத் திருவருள் வேண்டுவதாயிற்று. அவன் திருவருள் உயிர்க்குயிராய் நின்று, உயிர் தன்னையும், அவ்வுயிரை அடிமையாக உடைய முதல்வன் தன்னையும் காட்டி இன்புறுத்துமாதலின், அது காட்டக் கண்டு வணங்கும் தமக்கு அதுவே முதல் என்பதையும், “அவனருளாலே அவன் தாள் வணங்கி” என்று வற்புறுத்தினாராம். எல்லாக்காட்சிக்கும் திருவருளே முதல் என்பதை, திருமுலர்

“ அருளின் தலைநின் றறிந்தமுந்தாதார்
 அருளின் தலைநில்லார் ஐம்பாசம் நீங்கார் (திருமந்.)

என்றும், அம்மையார்,

“அருளாலே மெய்ப் பொருளை நோக்கும் விதிஉடையேன்”
என்றும் கூறுவது காண்க.

நூற்பயன்

அருள்வழி நின்று இறைவன் தானே வணங்கிச் சிவ புராணம் கூறுவதால் தம் சிந்தை மகிழ்கிற தென்றும், முந்தை வினை முழுதும் தேய்ந்து கெடுகிற தென்றும் உணர்த்துதற்கு,

“ சிந்தை மகிழ்ச் சிவ புராணந்தன்னை
முந்தை வினை முழுதும் ஓய உரைப்பன் யான்”

என்று அருளுகின்றார். சிவ புராணத் தன்னை, சிந்தை மகிழ, முந்தை வினை முழுதும் ஓய உரைப்பன் யான் என இயையும். இதனால் சிவ புராணத்தை உணர்ந்து ஒதற்கு முதலாகிய திருவருள், ஒதுதலால் சிவஞானப் பேரின்பத்தை உள் நின்று சுரந்து பகிழ் வெய்துவிப்பதும், முந்தை வினை முழுதும் தேய்ந்து கெடச் செய்வதும் அறிகின்றோம். நல் ஞானம் தோன்றிய வழி இன்பம் உண்டாதல் வழக்கினும் கண்கூடாகக் காண்கின்றோம்.

வினைகெடச் செய்வது யாங்ஙனம்?

சிவ புராணத்தை உணர்ந்து ஒதுதலால் இம்மைக்கண் வினை இல்லை ஆகிறது. இப்போது எடுத்துள்ள உடம்பு முகந்து நிற்கும் பண்டை வினை உடம்பளவாய் நின்று அது தேயத் தேய்ந்து அது கெடக் கெடுகிறது; இதனால் தான் “முந்தை வினை முழுதும் ஓய” என்றார்; பிறிதோரிடத்தும் ஊனினை; “ஊனினை உருக்கி, உள்ளொளி பெருக்கி” என்றருளிச் செய்கின்றார். இதனால் நிகழ்காலத்தும் எதிர் காலத்தும் வினை இல்லை யாதலால் முந்தை வினையே எடுத்தோதப் படுவதாயிற்று.

ஆணவம் சன்மம் மாயை என்ற பாச வகை மூன்றனுள், நடுத்தேற வினை கெடுமாறு கூறவே, ஏனை இரண்டும் கூற

வேண்டாவாயின; அவையும் உடனே செடும் என்பதாம் எனவே, சிவபுராணத்தை உணர்ந்து ஒதுவார்க்குச் சிந்தை மகிழ்ச்சி ஆகிய சிவஞானப் பேறும், வினைக் கேடாகிய பாச நீக்கமும் பயனை என்று கூறியருளின ராயிற்று. ஆகவே, இதனால் நூற்பயனும் ஓராற்றால் சுட்டியவாறும் காணப்படும். ஞானப் பேறேயன்றிப் பாச நீக்கமும் திருவருளால் உண்டாவதாம் இதனைத் திருமுலனார்,

“ பாசத்திலிட்டதருள்; அந்தப் பாசத்தின்
நேசத்தை விட்டதருள்; அந்த நேசத்தின்
கூசற்ற முத்தி அருள்; அந்தக் கூட்டத்தின்
கேசத்துத் தோன்ற நில் அருளரமே”

என்று தெரிவித்திருப்பதைக் காணலாம்.

இன்று, சைவ நன்மக்களாக நிலவும் நமக்குச் சமயப் பெரு ஞான நூலாகவுள்ள சிவஞான போதமும், பத்தாம் சூத்திரத்தாற் பாச நீக்கமும், பதினேராம் சூத்திரத்தால் ஞானமாகிய சிவப்பேறும் கூறுகிறது. சாதனமும் பயனும் கூறும் இயைபு பற்றிச் சிவஞான போதம் பாச நீக்கங்கூறிச் சிவப் பேறு கூறுநிற்க, இச்சிவபுராணம் பயனும் சாதனமும் கூறும் இயைபால் சிவப்பேறும் பாச நீக்கமும் முறையே குறிப்பதாயிற்றெனத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

எண்ணுதற்கெட்டா எழில்

இவ்வாறு, தாம் கூறும் சிவபுராணப் பொருளைக் குறித்த அடிசுளார் சிவபரம்பொருளின் பெருமையையும் தமது சிறுமையையும் சிந்தையில் நாடுகின்றார்; அவன் பெருமைக்குள் தாம் இருப்பதையும், பார்க்குமிடமெங்கும் ஒரு நீக்கமற அவன் நிற்பதையும் எண்ணி அறிகின்றார்; “ஆழ அமுக்கி முகக்கினும் ஆழ்கடல்” நீரை, நாழி தன்னளவிற்கு மேலாக முகக்கமாட்டாதவாறு போலத் தம் அறிவால் அதனை உணர்ந்து ஒத மாட்டாமை அவருக்குத் தோன்றுகிறது; அதனால், தமது மாட்டாமையை,

கண்ணுதலான் தன்கருணைக் கண்காட்ட வந்தெய்தி
எண்ணுதற் கெட்டா எழிலார் கழலிறைஞ்சி
விண்ணிறைந்து மண்ணிறைந்து மிக்காய்

விளங்கொளியாய்

எண்ணிறந்தெல்லை இலாதானே நிற்பெருஞ்சீர்,
பொல்லா வினையேன் புகழுமா ரென்றறியேன் (21—25)

என்று தெளிய உரைத்தருளுகின்றார். இதன்கண், சிவ பரம் பொருள் வரம்பிறந்த பெருமை உடையன் என்பதை, “விண்ணிறைந்து மண்ணிறைந்து மிக்காய் விளங்கொளியாய் என் னிறந்து எல்லை இலாதானே” என்றும், “பொல்லா வினையேன் புகழுமாறு ஒன்றறியேன்” என்றும் கூறுகின்றார். இத்துணைப் பெருமை உடையனாயினும், தன் கழலிறைஞ்சி வழிபட விரும்பும் அடியார்க்குத் தன் அருட்சன்னை வழங்கி, அது வாயிலாகத் தன்னை அறிந்து போற்றத் துணை செய்கின்றான் என்பாராய், ‘கண்ணுதலான் தன் கருணைக் கண்காட்ட வந்து எய்தி, எண்ணுதற்கு எட்டா எழிலார் கழல் இறைஞ்சி’ வழிபட அருள் செய்கின்றான் என்கின்றார்.

இவ்வாறு அருள் செய்த வழியும் அடியேன், அவன் புகழ் எல்லை முழுதும் அறிந்தேத்தும் நெறி அறியும் திறன் இல்லாதவனாய் உள்ளேன் என்பாராய், “புகழுமாறு ஒன்றறியேன்” என்றும், அறிந்தேத்தும் நெறியறிய மாட்டாமைக்கு ஏது என்பொல்லாத வினையே என்பார், “பொல்லா வினையேன்” என்றும் உரைக்கின்றார் ஆகவே, என் வேட்கை அறிந்த கண்ணுதற் கடவுள் என்பார் வந்தெய்தித் தன் கருணைக் கண்காட்ட, அதனால் யான் அவனது எண்ணுதற் கெட்டாஎழிலார் கழலிறைஞ்சிப் புகழத் தொடங்குகின்றேன்; ஆயினும், பொல்லா வினையேன் ஆதலால், அஃது இடையிடையே என்னறிவை மறைக்கும்; மறைப்பதால் நன்கு புகழும் திறம் இன்றிச் சிறிதே கூறுவேன்; ஏற்றருவிக என அவையடக்கம் கூறிஞராயிற்று.

இவ்வண்ணம் வாழ்த்து, வெற்றி, வணக்கம், நூறி பொருள், அவையடக்கம் என்ற இக்கூறுகளை உவ்வடக்கிப்

பாயிரம் கூறி முடித்த அடிகளார் இனிச் சிவபுராணத்தைக் கூறுகின்றார். ஈண்டுக் கூறிய வாழ்த்து முதலியவற்றுள், வாழ்த்தினை முதற்சண் கூறியது அவர்க்குச் சிவ பரம் பொருள்பாலுள்ள பேரன்பினை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

உண்மை யன்புடையார், தம்மால் அன்பு, தாம் புகழ் தற்கும் வணங்குதற்கும் உரியராகிய வழி, அவற்றைச் செய்யாது வாழ்த்துதற்கே முதற்சண் விரும்புவார். உழுவலன்பால் பிணக்கப்பட்ட ஒருவனும் ஒருத்தியும் கூடியிருந்த வழி, அவன் அவளால் வணங்கவும் புகழவும் படுதற்குரியனாகவும், வாழ்த்தப்படுவதையே அன்பின் முதிர்நிலையாகவும், இன்ப ஊற்றுகவும் சான்றோர் கருதுவர். அஃது உயிர்கட்கு இயல்புமாகும், இதனை, இன்ப நுகரும் சிறப்பால் ஊடியிருந்த காதலர் மாட்டு நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சி ஒன்றைக் குறிக்கப் போந்த வள்ளுவப் பெருந்தகையார், காதலியாகிய அவள், தன் காதலனாகிய கொழுநனை வாழ்த்தும் செயலையே விதந்து, அவள் கூற்றில் வைத்து,

“ஊடி இருந்தேமாத் தும்மினார் யாம்தம்மை
ஈடுவாழ் கென்பாக் கறிந்து”

எனக் கூறுதல் காண்க.

வினையின் விளைவு

இவ்வாறு காதலன்பால் பெருங்காதல் கொண்டொழுகும் காதலி வாழ்த்துவது போல வாழ்த்தினைக் கூறி வழிபட்ட அடிகளார், சிவபரம் பொருளை நிரம்பப் புகழுமாறு இல்லாமைக்கு ஏதுவாய் நின்ற பொல்லா வினையை விதந்து “பொல்லா வினையேன்” என்றாரன்றோ? அவ்வினை தன்னைப் பல்வேறு பிறப்புக்களில் புகுத்தித் தன்புறுத்திய பொல்லாங்கை,

புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப்
பல்விருக மாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக்
கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்

வல்லசுர ராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்
 செல்லா அ நின்ற இத் தாவர சங்கமத்துள்
 எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்தினைத்தேன் எம்பெருமான்,
 மெய்யே உன் பொன்னடிகள் கண்டின்று வீடுற்றேன்
 (26—32)

என்று தெரிவிக்கின்றார். இதன்கண் புல் முதலாகக் கூறின ரேனும், கல்முதல் தேவர் ஈராகக் கூறுவது கருத்தாகக் கொள்க. வினையின் செயல் வகையைக் காணும் முகத்தால் தாம் பண்டு பிறந்திறந்து கழித்த பிறப்புக்களை உணர்ந்து கூறுவது ஒருவகையால் சான்றோர் கூறும் 'தம்மை உணரும் நெறி'யுமாம்.

“தம்மை யுணர்ந்து தமையுடைய தன்னுணர்வார்”
 சான்றோர் என்பர் மெய்கண்ட தேவர்.

இனி ஆசிரியர் திருமுலனார்,

“கூறுமின் நீர்முன் பிறந்திங் கிறந்தமை
 வேறொரு தெய்வத்தின் மெய்ப்பொருள் நீக்கிடும்”

என்பதனால் முதற்கண் தமது புராணமாகிய பிறப்பு வரலாற்றினைக் கூறினாரென்று கொள்வதுமாம்.

வினையால் பல்வகைப் பிறப்புக்கள் உண்டாகியதும் அவற்றின் நீங்கி அறிவு சிறந்ததும் ஆகிய இவற்றைச் சிவபரம் பொருளின் திருவருள் கண்ணாகக் கண்ட தமக்கு இனி, அதன் தொடர்பு நீங்கிப் பிறவா நிலைபெறுதல் விரைவில் கைகூடுதல் பற்றி, “எம் பெருமான் மெய்யே உன் பொன்னடிகள் கண்டு இன்று வீடு உற்றேன்” என்று உரைக்கின்றார்.

“இனி ஒருகால் வினையால் பிறப்பு உண்டாயின், அவ்வினையைக் கெடுத்துப் பிறவா நிலையருளுதல் வேண்டும்; பல பிறப்பும் பிறந்து இளைத்தேன்; இனியும் பிறத்தற்கு ஆம்மேன்” என்பாராய்,

செல்லா அநின்ற இத்தாவர சங்கமத்துள்
எல்லாப் பிறப்பும் பிந்தினைத்தேன்

என்று குறையிரந்து நிற்கின்றார். எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்து இளைத்த அளவில் திருவருள் கண்ணாகப் பெற்ற பேரறிவால் அவன் திருவடி கண்டு இன்புறும் சிறப்பால் பிறவாத தன்மை தமக்கு வந்தமை தோன்ற, ‘எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்தினைத்தேன்’ என்றவர், மேலும் ‘எம்பெருமான், மெய்யே உன் பொன்னடிகள் கண்டு இன்று வீடுற்றேன்’ என்பதனால் அறியலாம்.

திருவடி ஞானம்

திருவடி சாணும் காட்சியே சிவஞானமாகும்; இதனைத் திருவடி ஞானமென்றும், திருவருள் ஞானமென்றும், பரஞானமென்றும், பதி ஞானமென்றும், சான்றோர் பலபடியாகப் பரிந்தோதுவர்.

இந்த ஞானத்தின் பயன் பிறவியைப் போக்குவதெனச் சேக்கிழாரும், ‘சிவனடியே சிந்திக்கும் திருப்பெருகு சிவ ஞானம், பவமதனை அறமாற்றும் பாங்கினில் ஓங்கிய ஞானம்’ என்றும் உரைத்தார்.

இந்த ஞானக் காட்சி உடையாருக்கு இறைவன் அவர் மனத்தின் கண்ணே எழுந்தருளி இருப்பன் என்ற கருத்துப் பட, ஞானசம்பந்தர்,

‘அகனமர்ந்த அன்பினராய்

அறுபகைசெற் றைம்புலனும் அடக்கி ஞானப்

புகலுடையோர் தம்உள்ளப்

புண்டரிகத் துள்ளிருக்கும் புராணர்’

என்பர்.

ஞான நலம்

அடிகளார், தம் உள்ளப் புண்டரிகத்தில் எழுந்தருளி இருக்கும் சிவபரம்பொருள் ஓங்காரமாய் வீளங்குவதையும்,

ஏனை அபரஞானமாகிய கலைஞானங்களால் காணாமலிருந்து, அந்த ஞான எல்லையைக் கடந்து நிற்பதையும், பரஞானக் காட்சியால், அபரமாகிய பசு பாச ஞானங்கள் நீங்குவதையும், பாசங் காரணமாக உளதாகும் அஞ்ஞான மறைப்பு ஒழிவதையும் விளக்கிக் காட்டுவராய்,

உய்யவென் னுள்ளத்துள் ஒங்கார மாய்நின்ற
மெய்யா விமலா விடைப்பாகா வேதங்கள்
ஐயா எனஓங்கி ஆழ்ந்தகன்ற நுண்ணியனே
வெய்யாய் தணியாய் இயமான னும்விமலா
பொய்யா யினவெல்லாம போயகல வந்தருளி
மெய்ஞ்ஞான மாகி மினீர்கின்ற மெய்ச்சுடரே
எஞ்ஞான மில்லாதேன் இன்பப் பெருமானே
அஞ்ஞானம் தன்னை அகல்விக்கும் நல்லறிவே (33—40)

என எட்டடிகளால் சிவபரம் பொருளின் ஞான நலத்தை எடுத்ததாதுகின்றார்.

சிவ பரம் பொருளின் பொன்னடி கண்டு வினை வீடு பெற்றேன் என மகிழ்ந்துரைக்கும் அடிகளார், அதனைக் கண்டவிடம் இதுவென்பார், “என் உள்ளத்துள்” என்றும், கண்டவிடத்துச் சிவ பரம்பொருள் ஒங்காரமாய் நின்றார் என்பதனை, “ஒங்காரமாய் நின்ற மெய்யா விமலா விடைப்பாகா” என்றும் இவ்வாறு தம்முள்ளத்தே எழுந்தருளிக் காட்சி வழங்கியது தாம் உய்தற்க்க என்பார், “உய்ய என் உள்ளத்துள் ஒங்காரமாய் நின்ற மெய்யா” என்றும் விளக்குகின்றார்.

“ஊனக் கண்ணின் உணராப் பதியை
ஞானக் கண்ணிற் சிந்தை நாடி.”

என்று சிவஞான போதமும் கூறுமாறு காண்க.

உள்ளத்தில் ஒங்காரமாய் நிற்கும் முதல்வன், அகரமாய் அகங்காரத்தையும், உகரமாய்ப் புத்தியினையும், மகரமாய் மனத்தையும் இயக்கி, அவ்வவற்றிற் கேற்ப, மெய்யனாயும்,

விமலனாயும், விடைப்பாசனாகியும் விளங்குதலைக் காட்டுவாரி,
“ஓங்காரமாய் நின்ற மெய்யா விமலா விடைப்பாகா”
என்று ஒதுகின்றார்.

அகங்காரம் மெய்ம்மேலும், புத்தி விமலமாகிய விளக்
கத்தின் மேலும், மனம் செலவின் மேலும் நிற்பது குறித்து
இவ்வாறு கூறினாரென உணர்க.

இனி, விந்து சித்தத்தை இயக்குமென்றும், பகுக்கப்
படாது நிற்கும் ஓங்காரம் நாதத்தை இயக்குமென்றும்
கொள்வதுண்டு.

சித்தம் மனத்தின்கண் அடங்கு மாதவின், ஏனை மூன்
றுமே ஈண்டுக் கொள்ளப்பட்டன. இனி, படைத்தல்
காத்தல் அழித்தல் என்ற தொழில் மூன்றும் அகர உகர
மகரங்களால் நடப்பன என்றும் சான்றோர் கூறப. இவ்
வகையின் இயல்புகளை அறிந்த சான்றோர்களைக் கேட்டறி
தல் வேண்டும்.

வேதங்கள் என்றது பாசனாமாகிய சலை ஞானத்தைக்
குறித்து நிற்கிறது வேதாகம ஞானம் வெறுங் கலையறி
வாய் மெய்யுணர்வுக்குக் கருவியாய் நின்றொழிவது இவ்
வுணர்வுக்குச் சிவ பரம் பொருள் எட்டான் என்பதற்கே
“வேதங்கள் ஐயா என ஒங்கி ஆழ்ந்து அகன்ற நுண்ணி
யனை வெய்யாய், தணியாய், இயமானனும் விமலா” என்று
இயம்புகின்றார்.

கலை அறிவு கொண்டு அளக்கும் உயர்வு, தாழ்வு, அகல
நுட்பம், வெப்ப தட்பம் முதலியவற்றுக்கு அகப்படாமை
இதனால் விளக்கப்படுகிறது. இங்ஙனமெல்லாம் மாறுபட்
டுக் காண்பதற்குரிய தலைமையும் அவன்பாலே உளது
என்றும், அதனால் அவன் மாசுறுவதில்லை என்றும் உணர்த்து
வதற்கே, இயமானனும் ‘விமலா’ என்று குறிக்கின்றார்.

இங்கே கூறிய கலை ஞானமும், இந்த ஞானத்தால்
தன்னையே வியந்து கொள்ளாதற்கு ஏதுவாகிய பசுஞானமும்

திருவருள்பெறுதற்குத் துணையாகாது கழிவதால், இவற்றைப் பொய்யென்றும், அவன் திருவருள் ஞானம் ஒன்றே உண்மை ஞானமாய் அவன் திருவடி கண்டு வீடுறுதற்கு விளக்கம் தரும் என்பார், “பொய்யாய்ன வெல்லாம் போய்கல வந்தருளி மெய்ஞ்ஞானமாகி மினீர்கின்ற மெய்ச் சுடரே” என்றார்.

என்றவர் இந்த அபரஞானங்களாகிய பாச ஞானமும் பசு ஞானமும் என்ற எந்த ஞானமும் கிடையாது; நின் திருவடி புகழும் செயலால் வரும் இன்பமொன்றே அறிவேன்; அதுவே அடியினது ஞானமென்பார், “எஞ்ஞான மில்லாதேன் இன்பப் பெருமானே” என்றும், இது தானும் அறியாது அஞ்ஞானத்திற் கிடந்த எனக்கு, என் அறிவினுள் அருளால் மன்னி அறிவித்தாய் என்பார் “அஞ்ஞானம் தன்னை அகல்விக்கும் நல்லறிவே” என்றும் கூறியருளினார்.

எஞ்ஞானமும் என வரவேண்டிய உம்மை விகாரத்தால் தொக்கது. இதுகாறும் கூறிய அதனால், சிவபரம் பொருள் பதி ஞானத்தால் தெளியப்படுவதும், ஏனைப் பசு பாச ஞானங்கட்கு எட்டாது நிற்பதும், அஞ்ஞானத்தால் மறைப்புண்டு மயங்கும் உயிர்கட்கு ஞானம் வழங்கி இன்பம் தருவது மாகிய ஞான நலன்களை அடிகள் உரைத் தருளியதைக் காண்கின்றோம்.

ஐந்தொழில் நலம்

இனி, இச்சிவ பரம் பொருள் செய்தரும் அநுட்செயல் களைப் பொதுவாகவும், சிறப்பாகவும் கூறுகின்றார். பொதுவாக அவன் புரியும் ஐந்தொழில் களையும், அவற்றினிடமாக அவன் நிற்கும் திறத்தையும் கூறுவாராய்,

ஆககம் அளவு இறுதி இல்லாய், அனைத்துலகும்
ஆக்குவாய் காப்பாய் அழிப்பாய் அருள்தருவாய்
போக்குவாய் என்னைப் புகுவிப்பாய் நின்தொழும்பில்,

நாற்றத்தின் நேரியாய் சேயாய் நணியானே (41-44)

என்ற நான்கடிகளால் விரித்துரைக்கின்றார். உலகினைத் தோற்றுவித்தல் முதலிய தொழில்களைச் செய்யும் முதல்வன் தோற்றம் முதலியன உடையவனாதல் பொருந்தாதாகையால், முதல்வனாகிய நீ அவற்றை உடையவனல்ல என்பார், “ஆக்கம் அளவு இறுதி இல்லாய்” என்றார். ஆக்கம் தோன்றுதல் நிலை என்பது தோற்றக் கேடுகட்கிடைப்பட்ட அளவின் மேலதாகையால் அதனை, ‘அளவு’ என்றார். எனவே இறைவனாகிய சிவபரம் பொருட்குத் தோற்றம் நிலை இறுதி என்ற மூன்றும் இல்லை என்றார் ஆயிற்று. இவனை உலகிற்கு முதல்வன் என்பதை “அனைத்துலகம் ஆக்குவாய் காப்பாய் அழிப்பாய் அருள் தருவாய் போக்குவாய் என்னைப் புதுவிப்பாய் நின் தொழும்பில்” என்றார்.

படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், அருளல், மறைத்தல் என்ற தொழில் ஐந்தனுள், படைத்தல் முதலிய நான்கையும் ஆக்குவாய் என்பது முதலிய நான்காலும், மறைத்தலை மட்டில் “போக்குவாய் என்னைப் புதுவிப்பாய் நின் தொழும்பில்” என்பதனாலும் விளக்குகின்றார்.

மலத்தொடு கூடிய வழித் திருவருளைக் காணாதபடி மறைத்தலும், அருளொடு கூடிய வழி மலத்தைக் காணாதபடி மறைத்தலும் மறைத்தவாகிய தொழிலாகும். யான் மலமாயை கண்மங்களொடு கூடி அவற்றூற் பெறப்படும் இன்ப துன்பங்களை நுகரும் இடத்து, திருவருள் நெறியாகிய திருவடித் தொண்டினை அறியாது மறைப்புண்டு போக்கப் பட்டேன் என்பார் “போக்குவாய்” என்றும், மலமாயை, கண்மங்களிற் பிரிந்து திருவடித் தொண்டே வேண்டுவ தெனத் தெளிந்த வழி அவற்றின் தொடர்பை மறைத்து அத்திருவடித் தொழும்பிலே புதுத்தப்பட்டேன் என்பார், “என்னைப் புதுவிப்பாய் நின் தொழும்பில்” என்றும் உரைத்தருளுகின்றார். (தொழும்பு—தொண்டு.)

எல்லாமாய் நின்றவன்

இனி, இங்கே கூறிய படைத்தல் முதலிய ஐவகைத் தொழில்களைச் செய்தலால், சிவபரம் பொருள் உடையானாகவும் உலகுயிர்கள் அவற்குடைமைபாகவும் தொடர்பு பட்டிருப்பினும், உடையவனாகிய முதல்வன் உடைப் பொருளிடத்தே ஒன்றாயும், வேறாயும் உடனாயும் நிற்கின்றான் என்பதை,

நாற்றத்தின் நேரியாய் சேயாய் நணியானே

என்று தெரிவிக்கின்றார். மலரும் மணமும் வேறாயினும், தோன்றுங்கால் மலர் வேறு மணம் வேறுகப் பிரித்தறிய ஒண்ணாதவாறு ஒன்றாய் நிற்பதுபோல உயிர்களிடத்தே உயிர்க்குயிராய் வேறு பிரித்தறியாவாறு ஒன்றாய் இயைந்து நிற்குமாறு தோன்றவே, 'நாற்றத்தின் நேரியாய்' என்றும் உயிர்களின் வேறாய்ப் பிரிந்து நிற்குங்கால் சேயனாதலும் சேயனாகாது உயிரும்தானும் ஒருங்கே உடனிருக்குங்கால் அணியனாதலும் தேர்ந்து, 'சேயாய் நணியானே' என்றும் விளம்பினார்.

இச்சை நலம்

இவ்வண்ணம் ஒன்றாயும், வேறாயும், உடனாயும் நின்றானாயினும், அவனை அவன் திருவருள் ஞானத்தால் காணலாகுமேயன்றி, உயிர்களின் மன உணர்வாகிய பசு ஞானத்தாலும், வாக்காகிய பாச ஞானத்தாலும், காண முடியாது என்று முன்னே குறித்த குறிப்போடு இயைய, தன்னைத் தன் திருவடி ஞானத்தால் தேர்ந்து வழிபடும் அடியவர்பால் செய்யும் அருட்செயலால் பெறப்படும் இச்சை நலத்தை நமக்கு உணர்த்துகின்றார்.

அதனை,

மாற்ற மனங்கழிய நின்ற மறையோனே
கறந்தபால் கன்னலொடு நெய்கலந் தாற்போலச்
சிறந்தடியார் சிந்தனையுள் தேனூறி நின்று
பிறந்த பிறப்பறுக்கும் எங்கள் பெருமாள்

நிறங்களோ ரைந்துடையாய் விண்ணோர்க ளேத்த
மறைந்திருந்தாய் எம்பெருமான் (45—50)

என்ற ஆறடிகளால் அருளிச் செய்கின்றார்.

இதன் கண், மாற்றம் என்பது வாக்கு; இது பாச ஞானத்தைக் குறிப்பது. மனம் என்றது மன உணர்வாகிய பசு ஞானமாகும். இவ்விருவகை ஞானங்கட்கும் முதல்வன் எட்டாதவன் என்பதை “மாற்ற மனங்கழிய நின்ற மறையோனே” என்றார்.

மன வாக்குக் கெட்டாத ஒன்றை உள்பொருள் எனத்துணிந்து மேற்காடற்கு, உண்மை அறிவால் உணர்ந்த சான்றோர் அவன் திருவருள் ஞானத்தால் உணர்ந்து உரைக்கும் மறைமொழியே இடமாதலின், “மறையோன்” என்றார். என்றது, பசு பாச ஞானங்கட்கு எட்டாத முதல்வன் பதி ஞானத்தால் உணர்வார் உணர்ந்துரைக்கும் நிறைமொழியாகிய மறைமொழி வாயிலாக உரை நிற்பன் என்பதாம்.

பதி ஞானத்தால் பதியாகிய சிவ பரம் பொருளை உணர்ந்தவர் அதனையே பார்த்திருப்பதன்றிப் பிற எதனையும், அப்பரம் பொருள் அவர்க்கச் செய்யும் சிறப்பு இது என்றற்கு, சிறந்தடியாரி சிந்தனையுள் தேனூறி நின்ற பிறந்த பிறப்பறுக்கும் எங்கள் பெருமான் என்று குறித்தருளுகின்றார்.

சிறந்த அடியாரி, சிறந்தடியார் என வந்தது. சிவபரம் பொருளை அவன் திருவடி ஞானத்தால் கண்டு அதனையே நோக்கி நிற்கும் சான்றோர், “சிறந்த அடியார்” எனப்படுகின்றனர்.

அவர் உள்ளத்தே நின்று இன்பம் பெருகுவித்தலால், “சிந்தனையுள் தேனூறி நின்ற” என்றும், எடுத்துள்ள பிறப்பே பிறப்பாக மேலே பிறப்பில்லையாமாறு அவர்கட்கு

அருள் செய்கின்றான், “பிறந்த பிறப்பறுக்கும் எங்கிலி பெருமான்” என்றும் கூறியருள்கின்றார்.

சிறந்தடியார் உள்ளத்தே ஊறும் சிவானந்தத் தேனின் கவையை வேறே காட்டலாகாமையால் உவமையால் காட்டுவார், “சுறந்த பால் கன்னலொடு நெய் கலந்தாற் போல” என்றார்.

தேன் முன் தோன்றத் தான் பின் தோன்றுவன் என்பது தோன்ற தேனூற நின்று என்முமல், “தேனூறி நின்று” என்றார்.

பிறிதோரிடத்தும், “தேனுந்து செந்தீ” என்பது காண்க. உயிர்களிடத்தே அன்றிப் பூதங்களிடத்தும் அவன் இருக்கும் திறத்தை, “நிறங்களோர் ஐந்துடையாய்” என்பதனால் குறிக்கின்றார். ஐம்பெரும் பூதங்கட்குமுள்ள ஐவகை நிறத்தையும் தான் உடையவன் எனவே, அவற்றையும்தனக்கு இடமாகக் கொண்டான் என்பதே கருத்தாம்.

இனி, மக்களினும் விண்ணோர் உயர்ந்தவர் என்பவாதலால் அவர்களைப் பற்றிக் கூறலுற்றவர் போக நுகர்ச்சி யொன்றே சுருதியும் பெற்றும் நிலவும் விண்ணவர்க்கு ஞான மூர்த்தியாகிய முதல்வன் காணப்படான் என்பார், “விண்ணோர்கள் ஏத்த மறைந்திருந்தாய் எம்பெருமான்” என்றார். போக நுகர்ச்சி ஞான நுகர்ச்சியின் வேற்றுநிலை அன்றோ?

தாயிற் சிறந்தவர்

இனி, சிறந்தடியார் உள்ளத்தில் தேனூறி நின்று பிறப்பறுத்தருளும் அருட்செயலை எடுத்தோதிப் பாராட்டிய அடிகளார், தம்பால் சிவ பரம் பொருள் செய்தருளிய அருட்செயலால் காண நிற்கும் இச்சை நலத்தையே எடுத்தோதலுற்று,

.....வல்வினையேன் தன்னை

.....

தாயிற் சிறந்த தயாவான தத்துவனே

(50—61)

என்று உரைக்கின்றார்.

யான் வல்வினை உடையேனாதவின், நினைவழிபடுதற்குரிய நெறியினின்றும் விவகுமாறு குறுக்கிட்டு நிற்கும் மனத்தால், நின்பாற் கலந்த அன்பு கொண்டு உள்ளம் கசிந்து உருகும் நலம் இல்லாதவனாய்ச் சிறுமைப் பட்டேன் என்பார், “வல்வினையேன், விவங்கு மனத்தால் கலந்த அன்பாகிக் கசிந்துள் உருகும் நலந்தான் இவாத சிறியேன்” என்கின்றார். (விலங்குதல்—குறுக்கிடுதல்)

வினையால் தொடக்குண்டு கிடக்கும் என்னை மூடிமறைக்கும் மலவிருளைப்போக்க வேண்டுமெனக் கொண்ட இச்சை நலத்தால் அறம் பாவம் எனப்படும் கயிற்றூற் கட்டி, புறத்தே தோல் போர்த்து, புழுவழுக்கால அதனை மூடி, மலஞ்சோரும் ஒன்பது வாயிலமைந்த உடம்பாகிய குடிலைச் சமைத்து அதன்கண்ணே என்னை வாழ வைத்தாய்; அங்கே புலனைந்தும் வஞ்சனையைச் செய்ய, மனம் அவற்றால் மயங்கிக் குறுக்கிட்டு மாறான நெறியிற் செலுத்துவ தாயிற்று. அதனால் யான் அன்பால் உருகி உள்ளம் கசிந்துருகும் நலமில்லாது சிறுமைப்பட்டேன்; ஆயினும், விமலனாகிய நீ, சிறுமைக்கு ஏதுவாகும் மலத்தின் நீக்கி என்னை உய்விக்க வேண்டுமென என்பாற்கொண்ட பெருங்கருணையால் யான் வாழும் இந்நிலவுலகத்தே என் முன்னே போந்து நின் திருவடி ஞானம் வழங்கி உன் அடியன் ஆக்கினாய்; இது நின் கருணை இருந்தவாறு எனச் சிவ பரம்பொருளின் தாயிற் சிறந்த தயாவினை இதனால் விளக்கி அருளினார்.

இதன்கண், தாம் வல்வினையால் தொடக்குண்ணிற்குக் காரணம் மலம் என்றும் அது தம்மறிவு முற்றும் மூடி மறைக்கிறது என்றும் கூறுவார். “மறைந்திட மூடிய மாய இருளை” என்றார். மல விருளைப் போக்க வேண்டுகாமாயின்

உடம்பெடுத்து வினை செய்விக்க வேண்டுதலின், “அறம் பாவம் என்னும் அருங்கயிற்றால் கட்டி” என்றார்.

வினை, அறம் பாவ வடிவாய் உயிரைப் பிணித்து நின்று அது புக்குழிப் புக்குப் புலனாகாதிருப்பது பற்றி ‘அருங்கயிறு’ எனப்பட்டது. உயிரோடு தான் பிணிப்புண்டிருப்பதே அன்றி, எடுத்த உடம்பளவாய்க் கட்டுற்றிருப்பது பற்றி அதனை முதற்கட் கூறினார்.

தோற்போர்வை கொண்டு புழுவழுக்கு மூடி மலஞ் சோரும் வாயிலே உடையதாயினும், தன்னிடம் வாழும் உயிரைத் தன்பால் பெருங் காதல் கொண்டு தன்னையே பேணுமாறு செய்தல் பற்றி, குடிலை “மலங்க” என்றும், புலனைந்தும் அவாவினை எழுப்பி இன்பம் தருவது போலத் துன்பம் பயத்தலின், “புலன் ஐந்தும் ளஞ்சையைச் செய்ய” என்றும், மனம் அவ் ளஞ்சையை ஓராது குறுக்கே நின்று புலன்கள் மேற் செல்வது பற்றி, “விலங்கு மனத்தால்” என்றும், மனம் ஒன்றாகவழி அன்பு தோன்றி உள்ளம் உருகும் நலத்தைப் பயவாது ஆதலால், “விலங்கு மனத்தால் உனக்குக் கலந்த அன்பாகிக் கசிந்தள்ளுருகும் நலந்தான் இலாத சிறியேற்கு” என்றும் கூறினார்.

உள்ளுருகும் நலமின்றித் தாம் இந்நிலத்தே இருக்கும் இருப்பை, “நாயிற் கடையாய்க் கிடந்த அடியேற்கு” என்பதனால் குறிக்கின்றார்.

தமக்கு இறைவன் குருவாய் எழுந்தருளி வழங்கிய திருவடி ஞானத்தை, “நீள்கழல்கள் காட்டி” என்றும், அதனைப் பெற்ற தாம் அதனையே பற்றி வாழுமாறு தோன்ற, “அடியேற்கு” என்றும், இந்தச் சிறப்பைப் பலரும் பெருதருப்பத்தாம் பெற்று மகிழுமாறு அருளியதையும், பெற்ற தன் பெருமையையும் நினைக்கும்போது சிவபரம்பொருளின் கருணை மிகுதி தோன்றக் கண்டு, “தாயிற் கிறந்த தயாவான தத்துவனே” என்றார்.

தன்னை யன்றி ஒன்றும் செய்து கொள்ள மாட்டாத குழுவியின் நிலைகண்டு தாயே அதற்கு வேண்டியது செய்தல் போல இறைவனும் தன்னை அன்றி ஒன்றும் செய்துகொள்ள மாட்டாத என் நிலைகண்டு என்னை மலங்கழுவி ஆட்கொண்டான் என்பது, “தாயிற் சிறந்த தயாவான தத்துவனே” என்பதனால் விளங்குகிறது.

புகழ்ந்து போற்றுதல்

இவ்வாறு தமது நிலையினையும் சிவ பரம் பொருளின் பெருங் சருணையினையும் கண்ட அடிகளார், ஆராமையால் எழுந்த பேருள்ளத்தால், சிவ பரம் பொருளின் திருப் புசழைப் பலபடியாற் பாடலுற்று,

மாசற்ற சோதி மலர்ந்த மலர்ச்சுடரே

.....

ஊற்றான உண்ணூ ரமுதே! உடையானே! (62-83)

எனப் பாடுகின்றார்.

சிவபுராணம் கூறலுற்ற அடிகளார் முதற்கண் சிவபரம் பொருளின், ஞான நலம், தொழில் நலம், அருள் நலம் என்ற மூன்றையும் முறையே கூறிப் போந்தவர், நலம் கண்டவிடத்து அதனைப் பாராட்டிப் பாடும் புலமைப் பண்பினால் “மாசற்ற சோதி மலர்ந்த மலர்ச்சுடரே” என்பது முதல் “ஊற்றான உண்ணூரமுதே உடையானே” என்பது ஈராகச் சொல்லிப் பாடியுள்ளார்.

மேலும், சிவபரம் பொருளின் சிறப்பை வாழ்த்தியும், வணங்கியும், ஞானம் முதலிய நலங் கண்டு போந்தவர் இனிச் செயற்பாலதும் இதுவே ஆதலின் இவ்வாறு பாடலுற்றாரென்றும் கருதலாம்.

ஞானக் காட்சிக் கண், ‘மெய்ஞ்ஞானமாகி மிளிர்கின்ற மெய்ச்சுடரே’ என்றாராகலின், அதனை விதந்து “மாசற்ற சோதி மலர்ந்த மலர்ச் சுடரே” என்று பாடுகின்றார்.

கறந்த பால் கணினலொடு நெய் கலந்தாற்போலச்
 சிறந்தடியார் சிந்தனையுள் தேனூறி நின்று
 பிறந்த பிறப்பறுக்கும் எங்கள் பெருமான்

என்றதனையே ஈண்டு, “தேரோமுதே சிவபுரனே”
 என்றும், “நேச அருள் புரிந்து நெஞ்சில் வஞ்சங் கெடப்,
 பேராது நின்ற பெருங்கருணைப் பேராறே” என்றும் பாடு
 கின்றார்.

“நிலந்தன்மேல் வந்தருளி நீவி சழல்கள் காட்டி” அருளி
 செய்ததை, “பாசமாம் பற்றறுத்துப் பாரிக்கும் ஆரியனே”
 என்று பாடுகின்றார்.

இவ்வாறே, புறத்தோர்க்குச் சேயளும் தன்மையை,
 “ஓராதார் உள்ளத் தொளிக்கும் ஒளியானே” உள்ளத்துள்
 உய்யவந்து ஓங்காரமாய் நின்ற இயல்பை, “நீராய் உருக்கி
 என் ஆருயிராய் நின்றானே” என்றும், அவன்பால் உள்ளது
 வற்றாத பேரின்பமே அன்றிப் பிறிதில்லை என்பதை,
 “இன்பம் உள்ளானே, துன்பம் இல்லானே” என்றும் ஞான
 வான்களின் நுண்ணறிவுக்கும் எளிதில் புலனாகாத
 நுட்பத்தை, “கூர்த்தமெய்ஞ் ஞானத்தால் கொண்டணர்
 வார் தம் கருத்தின், நோக்கரிய நோக்கே, நுணுக்கரிய நுண்
 ணுணர்வே” என்றும், பிறருடைய பிறப்பறுக்க வல்லவன்
 தான் பிறப்பு இறப்பில்லாதவனாதல் வேண்டுகலின்,
 “போக்கும் வரவும் புணர்வுமிலாப் புண்ணியனே” என்றும்,
 “ஆதியும் அந்தமும் நடுவாகி அல்லானே” என்றும்,
 பேரொளியும், மிகு நுட்பமும் உடையனாகிய பரம்பொருள்,
 வையத்தில் வேண்டுவார் வேண்டுமாறே வெவ்வேறாக வந்து
 அறிவு வழங்கும் விளக்கத்தை, “தோற்றச் சுடர் ஒளியாய்ச்
 சொல்லாத நுண்ணுணர்வாய், மாற்றமாம் வையகத்தின்
 வெவ்வேறே வந்தறிவாம் தோற்றனே” என்றும், சிந்தை
 யுள் தேனூறி நிற்கும் திறத்தை மீட்டும் வற்புறுத்தி,
 “தேற்றத் தெளிவே என் சிந்தையுள் ஊற்றான உண்ணு
 ரமுதே” என்றும் பாடுகின்றார்.

இப்பாட்டின் பொருட்பகுதியும் பிற சிறப்பும் காணப் புகின் இது மிக நீளுமாதலின் இம்மட்டில் நிறுத்திற்மே செல்லுகின்றோம்.

பூதங்கள் தோறுநின் ருயெனி னல்லாற்
போக்கிலன் வரவிலன் எனநினைப் புலவோர்,
கீதங்கள் பாடுதல் ஆடுதல் அல்லால்
கேட்டறி யோமுனைக் கண்டறி வாரை

என அடிகளார் பிறிதோரிடத்துக் கூறியது, இப்பாட்டு இங்கே தோன்றுதற்கு அமைதி கூறுவது போல் உள்ளதை நினைப்பித்து மேற்செல்லுகின்றோம்.

பொய் கெட்டு மெய்யானார்

இவ்வண்ணம் சிவ பரம் பொருளைப் பாடிப் பரவிய அடிகளார், மெய்யுணர்வுடைய அடியார்சரும் இவ்வாறே பாடிப் பிறவா வாழ்க்சையினைப் பெற்றார்; அது செய்து நாமும் அவ்வாழ்வைப் பெறுவோமாக என்னும் குறிப்பால்,

வேற்று விகார விடக்குடம்பி னுட்கிடப்ப
ஆற்றேனெம் ஐயா அரனேயோ என்றென்று
போற்றிப் புகழ்ந்திருந்து பொய்கெட்டு மெய்யானார்
மீட்டிங்கு வந்து வினைப்பிறவி சாராமே
கள்ளப் புலக்குரம்பை கட்டழிக்க வல்லானே (84-88)

என்று ஒதியருளுகின்றார்.

“வேற்று விகார விடக்குடம்பின் உட்கிடப்ப ஆற்றேன் எம் ஐயா” என்பது பொய் கெட்டு மெய்யானார் பாடும் பாட்டு. அதனைத் தாம் கொண்டு கூறுமாறு தோன்ற, “என்றென்று போற்றிப் புகழ்ந்திருந்து” என்றார்.

“உடம்பு “மலஞ் சோரும் ஒன்பது வாயிற் குடிலை” என்றும் கூறினாராதலின், சண்டும் “கள்ளப் புலக்குரம்பை” என்றார்.

விடக்கு — தசை. விடக்கின் உட்கிடக்கலுறின், அப்போது “எண்ணமே உடல்வாய் மூக்கொடு செவிகண்— நின்கணை வைத்து” வாழ்தல் வேண்டும்; விடக்குடம்போ அவ்வாறு வாழ வொட்டாது மேன்மேலும் பிறப்புக்கே சர்த்துச் சேறலின், “வேற்று விகார விடக்குடம்பின் உட்கிடப்ப ஆற்றேன்” என்றும், அவ்வுடம்பைக் கெடுக்க வல்லவன் என்றற்கு “அரணேயா” என்றும் மெய்யானார் வேண்டுகின்றார்கள்.

அவர்களைப்பால் “பொய்யாயின எல்லாம் போய் அகல வந்தருளி, மெய்ஞ்ஞானமாகி மினிர்கின்ற” ஞானமால், அவர்கள் பொய்கெட்டு மெய்யுணர் வுடையராய் வினைப் பிறவி சாரா தொழுகின்றார்கள். அவர்களைப் போல யாந் களும் போற்றிப் புகழ்கின்றேம்; எம் கள்ளப் புலக்கரம்பை கட்டழிப்பாய்; அது செய்தற்கு நீ வல்லுநன் என்பது மெய்யானார் கூற்றால் வினங்குகிறதென்பார், “கள்ளப்புலக் குரம்பை கட்டழிக்க வல்லானே” என்றார்.

சொல்லற்கரியானைச் சொல்லுக

இதனால், அவனை அவன் புகழ் பாடிப் பரவுவதே செய்தற்குரியதென்பதும் அவ்வாறு செய்தே சான்றோர் பொய்கெட்டு மெய்யாகி மீட்டிங்கு வந்து வினைப் பிறவி சாரா துயர்ந்தனர் என்பதும் கூறிய அடிகளார், நாம் செய்யத் தருவது இதுவென்றருள்வாய்,

நள்ளிருளில் நடடம் பயின்றோடும் நாதனே
தில்லையுட் கூத்தனே தென்பாண்டி நாட்டானே
அல்லற் பிறவி யறுப்பானே யோவென்று
சொல்லற் கரியானைச் சொல்லித் திருவடக்கீழ்ச்
சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லுவார்
செல்வர் சிவபுரத்தி னுள்ளார் சிவனடக்கீழ்ப்
பல்லோரும் ஏத்தப் பணிந்து.

(89-95)

என்று உரைத்தருளுகின்றார்.

மாசங்கார காலத்தில் எங்கும் இருளே நிரம்ப எல்லாம் ஒடுங்குகிற காலத்தும் சிவ பரம் பொருள் அவ்விருளில் நடட்டம் புரிந்து, ஒடுங்கும் உலகனை மீளத் தோற்றுவிப்பன் என்பர். அதனையுட் கொண்டே அடிகள்,

நள்ளிருளில் நடட்டம் பயின்றோடும் நாதனே
என்கூர்.

“நாதனே, தில்லையுட் கூத்தனே தென்பாண்டி நாட்டானே” யென்று தாம் அறிந்தவாறு சொல்லுக; அவனது உண்மை நிலை முழுதும் ஒருவராலும் சொல்லுதற்கரியது என்பதை, “சொல்லற்கரியானே” என்றும், நாதனே, கூத்தனே, நாட்டானே என்று அழைத்து, “எங்கள் அல்லற் பிறவியை அறுத்தருள் எனச் சொல்லி வழிபடுக” என்ற சருத்துப்பட, “அல்லற் பிறவி யறுப்பானேயோ வென்று சொல்லி” என்றும், ஈண்டுச் சொல்லிய பாட்டினையும் பொருளுணர்ந்து சொல்லுவதும் சாலும் என்றற்கு, “சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லுவார்” என்றும், அவர் பெறும்பயன் இது வென்றற்கு, அவர்கள் இவ்வுடம்பின் நீங்குந் காலத்து வேறு உடம்புகட்குச் செல்லாது சிவபுரமே சென்று சேர்ந்து இன்புறுவர் என்ற பொருள்பட, “செல்வர் சிவ புரத்தின்” என்றும் கூறினார்.

சென்று சேர்ந்தவர் மீளப் பிறப்பர் கொல்லோ என்ற ஐயம் உண்டாகாமைப் பொருட்டு, சிவபுரத்திற் சென்று சேர்ந்தவர் சிவனடிக் கீழ், சிவகணத்தார் பலரும் தம்மைப் பணிந்து ஏத்தச் சிவபோகம் துய்த்துகொண்டு நிலைபெற உளராவர் என்பார், “சிவனடிக் கீழ்ப் பல்லோரும் பணிந் தேத்த உள்ளார்” என்று அருளுகின்றார்.

எனவே, சொல்லியோர் தகுதி நோக்காது சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லுதலே வேண்டுவது; அது சிவபுரத்திற் கொண்டுய்த்துப் பிறவா வாழ்க்கைப் பேரின்பத்துள் நீடு நிறுத்தும் என்பது கருத்தாயிற்று.

சொல்லிய பாட்டின் பொருள்

இதுகாறும் கூறியவாற்றால்,

சிவபுராணம் கூறப்புகுந்த மணிவாசகப் பெருந்தகையார் முதற்கண் சிவ பரம்பொருளின் திருப்பெயராகிய நமச்சிவாய என்பதை வாழ்த்தி அவன் திருவடிகட்கு வாழ்த்தும், வெற்றியும், வணக்கமும் கூறி,

சிந்தை மகிழ்ச் சிவபுராணந்தன்னை முந்தை வினைமுழுதும் ஓய உரைப்பன் யான் என முன் மொழிந்து,

அவன் பெருஞ் சீரை, பொல்லா வினையென்புகழுமாறு ஒன்றறியேன் என அவை யடக்கம் கூறித் தொடங்கியதும்,

வினை அதிகப்படுதலின் அதனால் தாம் கல்லும் புல்லும் முதலாகச் செல்லா நின்ற தாவர சங்கமத்துள் எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்து இளைத்தேன் என்று கூறி,

பின்பு சிவ பரம்பொருள் பரஞானக் காட்சிக்கண் ஓங்காரமாய் உள் நிற்பதும், அபரஞானக் காட்சிக்கண் ஓங்கியும் ஆழ்ந்தும் அகன்றும் நுண்ணியனாயும் இருப்பதும் கூறி,

திருவருள் ஞானக் காட்சியில் மெய்ஞ்ஞானமாகி மிளர்கின்ற மெய்ச்சுடராய்த் தோன்றுவதும், ஏனைப் பசு பாச ஞானங்களை மேற்கொள்ளாவிடத்து இன்பப் பெருமானாய் விளங்குவதும், அஞ்ஞானத்தால் மயங்கும் காலத்து நல்லறிவாய் விளங்குவதும் கூறி,

இவ்வண்ணம் ஞானப் பொருளாய் நிற்கும் சிவ பரம்பொருள், தனக்குரிய தொழில்களாகிய

ஆக்குதல் காத்தல் முதலிய ஐந்தொழில்களைச் செய்வதும், தொழிற்பட்ட உலகுயிரிடத்தே ஒன்றாயும் வேறாயும் உடனாயும் இருப்பதும் கூறி,

தன்னையே நினைந்தேத்தும் சிறந்த அடியார் உலிளத்தே தேனூறி நின்று பிறப்பறுத்தருளுவதும், நிலத்தே நாயிற் கடையாய்க் கிடந்த தமக்கு நேரே வந்து நீள்கழல்கள் காட்டித் திருவடிஞானம் பெறுவித்தருளுவதுமாகிய பேரருட் செயலும் கூறி,

பின்பு, சிவ பரம் பொருளின் ஞான நலம், தொழில் நலம், அருள்நலம் மூன்றும் பேசியதாம். மேலே செய்தற்குரியது அவன் திருப்புகழைப் பாடுவது தவிர வேறில்லை எனத் தேர்ந்து, “மாசற்ற சோதி மலர்ச் சுடரே” என்பது முதல் “ஊற்றான உண்ணாமுதே உடையானே” என்பதுசுருகப் பாடி,

அதன்பின், இவ்வாறு பாடிப் புகழ்ந்திருந்து பொய்கெட்டு மெய்யானார் மீட்டும் இங்கு வந்து வினைப் பிறவி சாராவகைப் பிறப்பறுத்த பெருநலம் கூறி,

இப் பரம்பொருள் நலம் முற்றவும் சொல்லற்கரியது “நள்ளிருளில் நட்பம் பயின்றோடும் நாதனே, தில்லையுட் கூத்தனே, தென்பாண்டி நாட்டானே, அல்லற் பிறவி அறுப்பானே” என்று சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லுக; சொல்லுவோர், சிவபுரம் சென்று சேர்ந்து, சிவனடிக்கீழ் உள்ள பலரும் பணிந்தேத்த நிலைத்த இவ் பத்தில் உளராவார் என்று உரைத்தவாரும்.

“தென்னாடுடைய சிவனே போற்றி
எந்நாட்டவர்க்கும் இறைவா போற்றி!”

அதியன் இன்றில்லை !

பயனுள்ள வரலாற்றைத் தந்த தாலே

பரணர்தான்; பரணர்தான் தாங்கள்! வாக்கு
நயங்காட்டிச் செவிக்குத்தேன் தந்த தாலே

நக்கீரர் தான்தாங்கள் ! இந்த நாளில்
கயன்மன்னர் தொழுதமொழி காத்ததனால்—தொல்
காப்பியர்தான்! காப்பியர்தான் தாங்கள்! எங்கும்
தயங்காமல் சென்றுதமிழ் வளர்த்த தாலே
தாங்கள் அவ்-ஒளவைதான்! ஒளவை யேதான்!

அதியன்தான் இன்றில்லை இருந்தி ருந்தால்
அட்டாவோ ஈதென்ன விந்தை! இங்கே
புதியதொரு ஆண்ஒளவை எனவி யப்பான்
பூரிப்பான்; மகிழ்ச்சியிலே மிதப்பான்; மற்றோர்
அதிமதுரக் கருநெல்லிக் கனிகொ ணர்ந்தே
அளித்துங்கள் மேனியினைக் காத லிக்கும்
முதுமைக்குத் தடைவிதிப்பான்; நமது கன்னி
மொழிவளர்க்கப் பல்லாண்டு காத்தி ருப்பான்!

கவிஞர் மீ. இராசேந்திரன்
(மீரா)

வாயில் தமிழ்முழக்கம் வாழ்வில் தமிழியக்கம்
பாயில் துயில்போதும் பைந்தமிழே—நோயில்
படுப்பினும் பண்டமிழின் பண்பார் பணிசெய்
தெடுத்ததுரை சாமிபுகழ் ஏற்று !

கவிஞர் தி. நா. அறிவொளி

யானறி அளவையின் ஏத்தி ஆனாது
நின்னளந் தறிதல் மன்னுயிர்க்கு அருமையின்
நின்னடி உள்ளி வந்தனென்; நின்னொடு
புரையுநர் இல்லாப் புலமையோய்!...

—திருமுருகாற்றுப்படை

முதலாண்டு நினைவு என்று சொல்லக்கூடாது.
தமிழை நினைக்கும்போதெல்லாம் உரைவேந்தர்
ஒளவை சு. துரைசாமி அவர்களையும் உடன்
நினைத்து நொடிக்கு நொடி போற்றுதல் நமது
மாறாத கடனாகும். சைவசித்தாந்த கலாநிதி
யாகிய ஒளவை அவர்கள் நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு
முன்னர் ஆம்பூரில் ஆற்றிய சிவபுராணச் சிறப்புரை
நமது கிந்தனைக்கு விருந்தாகும்.

திருக்குறளார் வீ. முனிசாமி

தொகுப்பு

வெள்ளையாம்பட்டு சுந்தரம்

சேகர் பதிப்பகம்

திருவாசகம்
சிவபுராணம்

விரிவுரை

உரைவேந்தர்
ஒளவை துரைசாமி